

РЕШЕНИЕ

№ 2977

гр. София, 04.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 07.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3322** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 119 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“.

Предявен е иск с правно основание чл.119 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ от К. Димитров Н. за присъждане на обезщетение в размер на сумата от 22 194,00 лева за периода от шест месеца, считано от датата на прекратяване на служебното правоотношение, през който ищецът твърди, че не е бил на служба по трудово и служебно правоотношение, ведно със заплащане на законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на предявяване на иска (01.02.2010 г.) до датата на окончателното изплащане на сумата.

Ищецът претендира сумата в размер на 22 194,00 лева за периода, считано от датата на прекратяване на служебното му правоотношение с Д. от 18.01.2010 г. до 18.06.2010 г. Поддържа, че за процесния период не е заемал длъжност по трудово или служебно правоотношение. С молба от 24.02.2012 г. ищецът претендира заплащането на законната лихва върху претендираната сума, считано от 01.02.2010 г. – датата на предявяване на главния иск за обезщетение. Процесуалният представител на ищеца адв. Г. поддържа иска, като моли съдът да уважи предявения иск по основание и размер и претендира направените по делото разноски.

Ответната страна - Държавна агенция „Национална сигурност“, представлявана от юрк. Х. изразява подробно становище за недопустимост, респ. за неоснователност на иска и алтернативно, за неговата частична основателност по размер, като прави възражение за

прихващане за сумата в общ размер на 5498,40 лева, представляваща изплатени обезщетения по чл.112, ал. 1 и чл. 117 от ЗДАНС на ищеца. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Контролиращата страна – Софийска градска прокуратура, чрез представителя си прокурор Димитров изразява становище за основателност на предявения иск по основание, но до размера за 6 брутни възнаграждения.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед рег. № ЧР – з – 46 от 18.01.2010 г. на председателя на Д. е прекратено служебното правоотношение с К. Димитров Н. – началник на отдел в Главна дирекция „Технически операции” при Д., считано от датата на връчване на заповедта.

С решение № 35 от 10.01.2011 г. по адм. дело № С – 32/2010 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, IV състав е отменена като незаконосъобразна заповед № ЧР – з – 46 от 18.01.2010 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”.

С решение № 11 от 23.01.2012 г. по адм. дело № С – 35/2011 г. по описа на Върховния административен съд, V отделение е оставено в сила решение № 35 от 10.01.2011 г. по адм. дело № С – 32/2010 г. по описа на АССТ, I отделение, IV състав.

Видно от представените по делото доказателства за периода от 18.01.2010 г. (датата на връчване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение) и до 20.07.2010 г. ищецът не е заемал друга длъжност по трудово и служебно правоотношение.

Съгласно представеното удостоверение от ТД на НАП С. за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г. К. Димитров Н. е осигуряван от осигурителя [фирма] за м. 07, м.08, м.09, м.10, м.11 и м.12.2010 г., като за месец юли 2010 г. само за 9 работни дни. Съгласно служебна бележка изх. № 63 от 27.02.2012 г. и заверено копие от трудов договор, сключен между [фирма] и К. Димитров Н. лицето е започнало работа по трудово правоотношение на длъжност „репортер” в отдел „Съдебно-криминален” в Телеграф Е. от 20.07.2010 г.

Съгласно удостоверение № ФС – 942 от 04.02.2010 г., издадено от Д. по отношение на К. Димитров Н. за осигурителен стаж от 12.11.2008 г. до 18.01.2010 г. – 1 година, 02 месеца и 06 дни.

Съгласно удостоверение № 32-С-272 от 25.11.2008 г., издадено от [фирма] при МВР К. Димитров Н. има трудов стаж като служител в структурите на МВР за времето от 29.08.1987 г. до 13.12.1990 г. – 3 години 3 месеца 14 дни и като служител в [фирма] – МВР за времето от 22.07.1991 г. до 12.11.2008 г. – 17 години 3 месеца 20 дни.

Представени са и три броя удостоверения, издадени от Министерство на народната отбрана за трудов стаж, положен от К. Димитров Н. на посочените длъжности – офицер в ВНВАУ „Г. Димитров” за периода от 29.08.1987 г. до 30.09.1987 г. и офицер в поделение 34460 при МНО за периода от 01.10.1987 г. до 13.12.1990 г.

Съгласно справка рег. № ФС – 1468 от 28.02.2012 г., издадена от началник отдел „ФС” и директор на С. „ФСУС” при Д. към 18.01.2010 г. брутното възнаграждение на К. Димитров Н. е за сумата от 2 749,20 лева, от която: - основно месечно възнаграждение – 1896,00 лева; - допълнителни възнаграждения – 853,20 лева.

Съгласно извлечение от отчет № 104 за статуса на плащанията чрез С., издаден от БНБ на 11.06.2010 г. на К. Н. е изплатена авансово сумата в размер на 2000 лева – обезщетение по чл. 117, ал. 1 от ЗДАНС. Остатъкът от сумата в размер на 749,20 лева – обезщетение по чл.117, ал. 1 от ЗДАНС е изплатен на 07.10.2011 г. съгласно приложеното по делото извлечение.

На 07.10.2010 г. на К. Н. е изплатена сумата в размер на 2474,28 лева – обезщетение за неспазен срок на предизвестие по чл.112, ал. 1 от ЗДАНС видно от извлечение от отчет № 186.

На 07.10.2010 г. на ищеца е изплатена сума в размер на 3587,71 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 83, ал. 4 от ЗДАНС.

Съгласно справка за начислени и изплатени обезщетения на К. Димитров Н. от 28.02.2012 г., издадена от Д. удържаният данък върху обезщетенията по чл. 83, ал. 4 и чл.112, ал. 1 от ЗДАНС е в размер на 673,55 лева и е преведен по сметка на ТД на НАП „ГДО” през м.03.2010 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 119 от ЗДАНС е предявен от надлежна страна, против юридическото лице, представлявано от органа, издал незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение и след нейната отмяна по съдебен ред, поради което и на основание чл. 204, ал.1 и чл. 205 от АПК е процесуално допустим.

Съгласно чл. 119 от ЗДАНС при незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в Държавна агенция "Национална сигурност" имат право на обезщетение в размер на brutното им месечно възнаграждение, определено към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца. Когато през това време са работили на по-ниско платена работа, те имат право на разликата във възнагражденията.

Съдът намира, че предявеният иск от К. Димитров Н. срещу Д. е доказан по основание. От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установява, че прекратяването на служебното правоотношение на ищеца със заповед рег. № ЧР – з – 46 от 18.01.2010 г. на председателя на Д. е отменено като незаконосъобразно с влязъл в сила съдебен акт. За целия процесен период от шест месеца, считано от датата на прекратяване на процесното служебно правоотношение (18.01.2010 г.) ищецът не е работил на друга държавна служба, както и не е бил зает по трудово правоотношение. Трудовият договор, сключен между ищеца и Телеграф Е. касае периода след 20.07.2010 г. Следователно, налице са материалноправните предпоставки, при които възниква правото на обезщетение по чл. 119 от ЗДАНС.

Във връзка с претендирания размер на обезщетението по чл. 119 от ЗДАНС съдът намира, че искът се явява частично основателен по следните съображения:

Размерът на дължимото обезщетение по чл.119 от ЗДАНС се определя на базата на brutното възнаграждение на служителя към датата на прекратяване на служебното правоотношение.

В процесния случай съгласно справка рег. № ФС – 1468 от 28.02.2012 г. на Д. размерът на brutното възнаграждение на К. Димитров Н. към 18.01.2010 г. е за сумата в размер на 2 749,20 лева. Така определенният размер на възнаграждението не е оспорен от ищеца, което означава, че същият следва да бъде взет предвид при определяне общия размер на обезщетението по чл. 119 от ЗДАНС.

В чл. 119 от ЗДАНС е ограничен периода от време, считано от прекратяване на

правоотношението, за който служителът има право на обезщетение – за не повече от 6 месеца. Предвидено е и допълнително ограничение – ако лицето е работило на по-ниско платена работа, то има право на разликата във възнагражденията.

В процесния случай за периода от 6 месеца, считано от 18.01.2010 г. до 18.07.2010 г. за ищеца К. Димитров Н. липсват данни същият да е заемал друга държавна служба или да е работил по трудово правоотношение, поради което следва да се приеме, че на същия следва да бъде изплатено обезщетение по чл.119 от ЗДАНС за пълния период от шест месеца.

Въз основа на приетата по делото справка рег. № ФС – 1468 от 28.02.2012 г. размерът на обезщетението по чл. 119 от ЗДАНС за периода от 18.01.2010 г. до 18.07.2010 г. се равнява на сумата от 16 495, 20 лева.

С оглед основателността на предявения главен иск до посочения размер следва да се обсъди направеното от ответната страна при условията на евентуалност възражение за прихващане. Видно от доказателствата по делото на ищеца е изплатено обезщетение по чл. 117, ал. 1 от ЗДАНС в размер на 2794,20 лева (авансово за сумата от 2000 лева на 11.06.2010 г. и за сумата от 794,20 лева на 07.10.2010 г.), както и обезщетение по чл.112 от ЗДАНС за неспазен срок на предизвестие в размер на 2 474,28 лева (отчет №186, прил. на л. 39 от делото). Нормата на чл.117, ал. 1 от ЗДАНС предвижда, че при прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители в Държавна агенция "Национална сигурност" се изплаща еднократно парично обезщетение в размер на 75 на сто от brutното месечно възнаграждение за всяка прослужена година, но не повече от 15 brutни месечни възнаграждения. От друга страна, нормата на чл.112, ал. 1 от ЗДАНС предвижда, че прекратяване на служебното правоотношение по чл.110, ал. 1, т. 5 и т. 7 се извършва с едномесечно предизвестие, като при неспазен срок на предизвестие на държавния служител се дължи обезщетение за неспазения срок. Следователно, и двете обезщетения по чл.117, ал. 1 и по чл.112, ал. 1 от ЗДАНС предпоставят законно прекратяване на служебното правоотношение. След като с влязъл в сила съдебен акт е признато за незаконно прекратяването на служебното правоотношение, то се отрича и правото на органа по назначението да изплаща обезщетение по чл.117, ал.1 от ЗДАНС, както и да прекрати правоотношението с предизвестие, респ. да плати обезщетение за неспазен срок на предизвестие по чл.112, ал. 1 от ЗДАНС. Плащането на обезщетение по чл.112, ал.1 от ЗДАНС се явява на отпаднало основание и същото подлежи на връщане, респ. на прихващане. По този въпрос има трайна съдебна практика на Върховния касационен съд по чл. 290 от ГПК (решение № 88 от 29.01.2010 г. по гр. дело № 590/2009 г. по описа на ВКС, III г.о., решение № 507 от 08.07.2010 г. по гр.дело № 978/2009 г. по описа на ВКС, III г.о. – ТР № 2/2011 г. на ОСГК и ОСТК на ВКС) по приложението на чл. 220, ал. 1 и чл.225 от Кодекса на труда, които хипотези са идентични с чл.112, ал.1 от ЗДАНС и чл.119 от ЗДАНС. Аналогична съдебна практика има и по отношение на възможността да се бъде прихванато изплатено обезщетение за оставане без работа поради прекратяване на правоотношението с обезщетение за оставане без работа поради незаконно прекратяване на правоотношението.

Няма процесуална пречка връщането на изплатените обезщетения да бъде направено в същия процес или с възражение за прихващане от страна на органа по назначаване. Утвърдена е и тезата, че възражението за прихващане може да бъде направено и пред съд, който не е компетентен да разгледа спора относно вземането. В случая възражението за прихващане е направено от ответната страна с писмения

отговор по делото преди първото по делото заседание. Материалноправният ефект на изявлението за прихващане е погасяване на насрещните вземания до размера на по-малкото от тях, с обратна сила – от деня, в който са били налице предпоставките по чл. 103 от ЗЗД, за да се извърши прихващането. Следователно, съдът намира, че са налице условията за извършване на съдебна компенсация между претендираното обезщетение по чл. 119 от ЗДАНС и изплатените обезщетения по чл.112, ал. 1 и чл.117 от ЗДАНС. Във връзка с размера на изплатените обезщетения по чл.112, ал. 1 и чл.117 от ЗДАНС съдът констатира, че сумата е в размер на 5223, 48 лева съгласно приетите по делото доказателства (прил. на л. 33, л.34, л.35, л. 36, л. 39 и л. 40 от делото), а не както твърди ответника за сумата от 5498,40 лева. Т.е. от претендираното обезщетение по чл.119 от ЗДАНС следва да бъде прихваната сумата в размер на изплатените обезщетения по чл.112, ал. 1 и чл.117, ал. 1 от ЗДАНС – 5223,48 лева, което означава, че след извършеното прихващане дължимата от ответника сума възлиза на сумата от 11 271,72 лева. В останалата част до пълния претендиран размер от 22 194,00 лева искът се явява неоснователен.

Във връзка с претенцията за заплащане на законната лихва върху главницата, считано от 01.02.2010 г. съдът намира следното:

Искът за заплащане на законната лихва върху главницата е акцесорен, като същият е заявен с молбата от 24.02.2012 г. преди датата на първото по делото заседание. По аргумент от чл. 214, ал. 2 от ГПК, съгласно който не се счита за увеличение на иска прибавянето на изтекли лихви или на събрани добиви от вещта след неговото предявяване, искът за заплащане на законната лихва върху главницата се явява допустим.

Във връзка с преценката относно началната дата на присъждане на обезщетение по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД следва да бъде съобразен факта, че обезщетението по чл. 119 от ЗДАНС се дължи при отмяна с влязъл в сила съдебен акт на незаконосъобразен административен акт – заповедта на органа по назначението за прекратяване на служебно правоотношение. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 2004 г. на ОСГК на ВКС когато се претендират вреди от незаконни актове на администрацията, вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт – от момента на неговото издаване, а при незаконни фактически действия – от датата на тяхното преустановяване. От така определените моменти на изискуемост на вземането започва да тече погасителната давност и се дължи лихва за забава. В настоящия случай следва да се има предвид характера на института на обезщетението по чл.119 от ЗДАНС (аналогичен с института по чл.104, ал.1 от ЗДСл) – при незаконно прекратяване на служебното правоотношение, което означава, че вземането за лихви възниква от деня, в който е влязъл в сила съдебният акт за отмяна на заповедта за прекратяване на служебно правоотношение. Следователно, лихва по чл.86, ал. 1 от ЗЗД върху сумата от 11 271,72 лева се дължи, считано от 23.01.2012 г., а не от 01.02.2010 г., т.е. акцесорната претенция за лихви върху сумата от 22 194,00 лева следва да бъде отхвърлена за периода от 01.02.2010 г. до 22.01.2012 г.

По изложените съображения искът е частично основателен и следва да бъде уважен в размер на сумата от 11 271, 72 лева – обезщетение за шестмесечния период от 18.01.2010 г. до 18.07.2010 г. след извършеното прихващане със сумата от 5223, 48 лева, заедно със законната лихва върху главницата, считано от 23.01.2012 г. до окончателното ѝ изплащане. Искът се явява неоснователен поради извършеното

прихващане за разликата от 11 271, 72 лева до 16 495,20 лева, както и за разликата от 16 495,20 лева до пълния претендиран размер от 22 194,00 лева поради недоказване на размера на обезщетението, както и в частта на предявената законна лихва върху сумата от 22 194,00 лева, считано от 01.02.2010 г. до 22.01.2012 г. включително.

С оглед изхода на спора на ищеца не се дължи присъждане на разноски, тъй като няма доказателства за уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение и за други направени по делото разноски.

На основание чл. 8 вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ответната страна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 668, 44 (шестстотин шестдесет и осем лева и четиридесет и четири стотинки) съразмерно на отхвърлената част от иска (сбора от сумата в размер на 5223, 48 лева – прихваната към сумата от 16 495,20 лева и сумата в размер на 5698,80 лева - отхвърлената част на иска до пълния претендиран размер от 22 194,00 лева).

Водим от горното и на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“ да заплати на К. Димитров Н. ЕГН [ЕГН] сумата в размер 11 271,72 лева (единадесет хиляди двеста седемдесет и един лева и седемдесет и две стотинки) лева, представляваща обезщетение по чл. 119 от ЗДАНС за периода от 18.01.2010 г. до 18.07.2010 г. ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.01.2012 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска до размера от 16 495, 20 (шестнадесет хиляди четиристотин деветдесет и пет лева и двадесет стотинки) лева като погасен чрез прихващане.

ОТХВЪРЛЯ иска на К. Димитров Н. срещу Държавна агенция „Национална сигурност“ за разликата от 16 495, 20 лева до пълния претендиран размер от 22 194, 00 лева, както и за присъждане на законната лихва за забава върху сумата от 22 194,00 лева за периода от 01.02.2010 г. до 22.01.2012 г.

ОСЪЖДА К. Димитров Н. ЕГН [ЕГН] да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ сумата в размер на 668, 44 (шестстотин шестдесет и осем лева и четиридесет и четири стотинки) лева, представляваща направени по делото разноски съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ :

